

De la tendresa

PERE REIXACH

Induït per la pluja intensa de sentiments positius que cada Diada de Sant Jordi amara els nostres cors i també pels coneixements rebuts en una recent xerrada al nostre Centre Catòlic de Blanes sobre "Gestió positiva del sentiments" a càrrec de la Montse Urpi, psicopedagoga i coach, autora del llibre Coaching Fami?liar, em plau parlar avui, de la tendresa.

Faig meva l'opinió de la Montserrat Roig (Barcelona 1946-1991) quan escriu: "Hi ha notícies que no es publiquen perquè no fan vendre. Ni que les regalis, te les publiquen. La felicitat o la tendresa no son rendibles... La tendresa segueix sent un luxe. Se serveix de franc, no es compra ni es ven. No entres dins les lleis del mercat, però, per arribar-hi, de vegades cal tota una vida." (Un pensament de sal, un pessic de pebre. Edicions 62, 1992).

Si cal tota una vida per arribar a la tendre?sa, potser que comencem a pensar-hi i sobretot a viure-la, no?

"En l'art com en l'amor, la tendresa és el que dóna força", ens diu el dramaturg Oscar Wilde (1854-1900), però em permeto afegir-hi que també dóna la força de totes les nostres relacions interpersonals. En qüestions amoroses, és molt citat el vers d'Eurípides a Les Troianes quan Menelau recobra dimecres Helena: "No hi ha amant que no tingui tendresa de per sempre".

Què seria de l'amor eròtic, l'amor d'amistat i l'amor filial, sense fortes dosis de tendresa, afalacs, i manyagues? Fora una vida "sense suc, ni bruc". En definitiva, sense l'escalf humà que fa veritable, la dita castellana... "sin roce no hay cariño", esdevindrien unes relacions amoroses fredes, distants i a voltes indiferents. La indiferència no es el símptoma més evident del desamor?

Tanmateix la tendresa no és pròpiament estimar. Estimar és voler incondicionalment el bé de l'altre, el seu creixement personal i el seu benestar físic, mental i espiritual en tot moment. En canvi la tendresa és una actitud afectuosa i protectora vers els altres. És la blanesa, la dolçor que venç la duresa. L'aparició d'un objecte o d'una persona determinada ens poden despertar sentiments de compassió i tendresa. Ens poden commoure i alterar la pròpia fredor i indiferència. Aleshores, amb els sentiments dúctils, tendres, ens adonem que la tendresa és acollidora, protectora, joiosa. I que la podem expressar verbalment, reforçant en l'altre, la seva pròpia estima o físicament, mitjançant abraçades i/o petons (atenen sempre, els cànons acceptats per la proxèmica de cada cultura i idiosincràsia concreta).

El suport físic i mental a les persones que ens entendreixen, tant les que conviuen habitualment amb nosaltres o que circumstancialment ens trobem a la vida, els facilita el necessari escalf humà, imprescindible per viure en un món, massa vegades fred i cruel. Per a Dant Alighieri l'escalf humà és el potencial de tota emoció, el que fa que la vida sigui possible. Com de costum, la intuïció poètica ens diu el que després, al cap dels anys, científics i investigadors descobriran: no podem viure sense l'escalf i la proximitat de l'altre.

Des fa molts i molts anys la humanitat sap per experiència que un nadó no pot sobreviure sense l'escalf i la tendresa de la seva mare. Per facilitar escalf i tendresa, hi ha el pas previ de l'empatia. Sense empatia, sense saber posar-nos al lloc dels altres, esdevenim eunucs per a tota relació interpersonal sincera.

Amb la nostra empatia i tendresa, l'altre, la nostra parella, els fills, els familiars, els veïns, els amics, els companys de feina, els nostres clients i proveïdors, ens obren la porta a la seva quotidianitat, a la seva història personal, als seus sentiments, a les seves inquietuds. "El gran do dels humans és el poder l'empatia" ens diu l'actriu Meryl Streep.

Tanmateix, entenc que em puc entendre amb els éssers que m'estimo, amb els que m'envolten diàriament; però m'ha entendre un ésser anònim per a mi?

Crec que sí. Si tenim el ple convenciment que cada ésser és un exemplar únic de la nostra mateixa espècie i que caminem junts en aquest comú pelegrinatge pel món, amb les nostres joies i tristesses que compartides fan més lleugera la càrrega de la pròpia motxilla i el camí més divertit.

Amb empatia i tendresa, entrem al món dels altres i aquesta simbiosi, ens produeix una deliciosa regressió infantil, sense deixar de ser adults. Només cal provar-ho!

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/05/02/tendresa/780788.html?utm_source=rss